

Szabédi László pályáját. Tulajdonképpen élete drámáját, a kor nagyregényét kellene megírni, ám minthogy az ilyen kísérletek mostanáig inkább kudarccal, semmint valószínű sikerrel jártak, a lehetőség megkísértése is riaszt. Marad hát a szerényebb kísérlet: újabb nekirugaszkodással tallózni a hatalmas kéziratok hagyatékában, és a történelmet, Erdély közelmúltját híva tanúnak, szólni a költőről, a próza-, dráma- és esszéíróról, a kritikusról, a tudós tanárról, a közéleti emberről. És a rontásról, amelytől sem életében, sem halálában nem szabadult.

Gutai Magda

TAPASZTALAT

Törekedtem?
Csak megtörettem,
nem éppen úgy, ahogy az ostya.

Hasadozik a vörös bazaltfal.
A barlang
kiveti üregeiből a homályt,
rágcsálók tetemét, csontokat,
meztelen csigát és áporodott csendet.

Próbálkoztam?
Csak megpróbáltak.

Kifordultam magamból, mint a kesztyű.
Leváltam
minden tapasztalatomról, vagyis inkább
fonákjukról próbáltam
visszatérni.

Most tapasztalt vagyok.

Gyönyörű szoknyám bazaltszoknya.
Sziklaráncaiból denevérek
tódulnak ki, megijesztenek.
Éppúgy, ahogy a cinkék, csalogányok.

PATT

Nadír

Kötekedésed rosszabb fajta
a részegekénél: önzőbb és szájalomra méltóbb.
Óseid által sejtjeidbe kódolt
csődhelyzetekre pótcselekmény.

Bőröd viszketése, rossz közérzeted
fölpúposítja a tárgyak hátát;
berzenkednek kivénhedt macskaként.
Vakondtúrástól
romos a kert.

Nem segít se kézfogás, se részvét.
Csak elfordulni lehet,
lassan, mint az iránytű.
Vakablak mered rám.
Beszögezett ajtók. Megvadult kutyafalkák.
Káromkodásod tűzfala
poklaidból.

Szkafanderben

Napról napra keményebb próbák
kiállítására késztet ez a tél.
Zúzmarás szkafanderbe bujgat. Az úti cél
s a végső napiparancs ismeretlen.

Addig is: egy tölgy meghalt helyettem,
s örökségét
elmakkozta a mókus.
Igénybe vett az edzőgyakorlat.
Tekintetemből lassan kihullasz,
kedves, kalandor bolygó.

Hát kire hagyjalak
téged a végrendeletemben?

Patt

Szörnyetegeid féken tartja még
a puszta jelenlétem vagy hiányom.
Előcsarnokban ácsorognak,
ruhatárjegyet gyűrögetve.

Körmük-karmuk, tollas kabátjuk
befröcskölődött iszappal, vérrel.
Rumot isznak a foyer-ban.
Rettenete a némaságuk.

De én már nem bírom tovább, hiába.
Üvöltés tépi föl a számat.
Nekiállok egy nyúzókéssel
hasogatni a maskarákat.

NOVELLAPÁLYÁZAT

Norman Károly

SZEMPONTOK, FÖDÉMFELTÖLTÉSHEZ

Újsághír: „Nagy értékű római aranypénzeket kínált eladásra B. József VII. kerület, Nagy Sálétrom utca 3. alatti lakos egy kerületi ötvösnél. Mivel feltételezhető volt, hogy más értékes, hivatalból védendő régiségek is találhatóak nála, a rendőrség, muzeológus szakemberek társágában, házkutatást tartott a III. emeleti lakásban, és valóban talált további antik ritkaságokat, amelyeket ezt követően szakszerűen biztosítottak.”

Az ötvenhat éves Mándory János, akinek a fenti újsághír mind a nevét, mind a címét – biztonsági okokból, tekintettel a mai időkben gyakori betörésekre – elváltoztatta, valójában a VI. kerületben, az Izabella utca Podmaniczky utca felőli végén élt egyedül második emeleti bérlakásában. Tényleg talált urnákat, bennük római aranypénzt; továbbá néhány szivárványszínű üvegcsét, szerencsére nem sérültek meg, mert később murrináknek bizonyultak, egyikért egy tartományt adtak az ókorban.

A vedlő vakolatú háromemeletes ház a századfordulón épült. Talán renoválták már, de ennek semmi jelét nem mutatta. A meggyengült gang szélén kilátszott a rozsdás